

Praha-Žižkov, 18. 4. 2021
P. Jareš

Setkání se Vzkříšeným tam venku *J 21,1-14*

Pána Ježíše můžeme poznávat při těch nejvšednějších činnostech. Učedníkům se po svém vzkříšení jednou ukázal také při lovení ryb. Přesněji řečeno, po neúspěšném celonočním rybolovu. Vykladači Bible nejsou jednotní v tom, zda bylo správné, že učedníci šli na ryby. Někteří v tom vidí dokonce projev odpadlictví. Bible sama však jejich počínání nijak nehodnotí. Z Markova evangelia víme, že učedníci se měli se vzkříšeným Pánem setkat v Galileji (Mk 14,28;16,7). A právě v Galileji se nacházelo Tiberiádské jezero. Učedníci něco jíst museli. A bylo jistě lepší podniknout něco užitečného, než nedělat nic. Šli tedy lovit ryby. A při této obyčejné všední činnosti se jim Pán Ježíš znovu ukázal. V takových situacích se může Pán Ježíš ukázat i nám. V našem zaměstnání, při různých úkolech a zařizováních, která souvisejí s fungováním rodiny. S Pánem Ježíšem se nesetkáváme pouze v modlitebně či kostele, při modlitbách a čtení Písma svatého. Ale můžeme se s ním potkat i *tam venku*, v každodenním životě. Vlastně v celém našem životě. Kdekoli a kdykoli nás Pán Ježíš může překvapit. V různých událostech a zkušenostech můžeme rozpoznat projevy jeho přítomnosti a působení. Tenkrát na břehu jezera se Ježíš svým učedníkům ukázal už potřetí. Předtím je dvakrát navštívil v domě. Při těchto dvou příležitostech stálo v popředí Pánovo jednání s „nevěřícím“ Tomášem (J 20,19-29). I on byl součástí skupiny, která se vypravila na ryby. Učedníci už se vzkříšeným Pánem něco prožili. On však měl pro ně přichystáno mnohem víc zážitků. Ranní setkání u jezera bylo jedním z nich a nebylo ani zdaleka tím posledním. I my jsme už s Pánem Ježíšem leccos prožili. Možná mnoho prožili. Nebylo to ale vše, co se s ním dá prožít. Můžeme ho poznávat ještě dál a ještě víc. Přímou uprostřed našich problémů i radostí. Jsme vůči těmto možnostem otevření?

Pán Ježíš přináší do našich životů požehnání. Avšak nikoli Ježíš jako zajímavá historická postava, nýbrž jako vzkříšený Pán. Učedníci tu prožili požehnání v podobě podivuhodně hojného úlovku ryb. Samozřejmě jim to muselo připomenout zázračný rybolov, o kterém čteme v Lukášově evangeliu (L 5,1-11). I tehdy celou noc nic nechytili. Když však na Ježíšův pokyn spustili síť do vody ve dne, ulovili velké množství ryb. V našem příběhu vidíme, jak se projevuje prokletí a naopak požehnání. Projevem prokletí bývá vynaložení velké snahy / velkého množství času s nulovým výsledkem. Projevem požehnání naopak bývá, že výsledky jsou mnohem hojnější než vynaložené úsilí a čas (srov. Lv 26,20; Dt 28,38-40; Ag 1,6). A to je něco, co dal Ježíš svým učedníkům prožít onoho rána. Po hodinách marně strávených na lodi uslyšeli radu od neznámého, která se ukázala být klíčem k úspěchu a ještě něčím více. Může to být i naše zkušenost. Uslyšíme radu do své situace. Možná i od člověka, který není věřící. Uposlechnutí té rady nám v něčem opravdu pomůže, přinese zásadní obrat k lepšímu. A posléze si uvědomíme, že v tom bylo i něco víc, než pouhý lidský názor. Apoštol Pavel napsal: „*Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů.*“ (Ef 1,3 ČEP) Prostřednictvím Pána Ježíše přichází do našich životů požehnání. To požehnání je duchovní, ale projevuje se i tělesně. Jeho projevy můžeme vidět. Můžeme si na ně sáhnout. Dá se o nich vyprávět. Dokonce se mnohdy dají i počítat, podobně jako ryby v našem příběhu. To neznamená, že víra v Krista je nástrojem k hmotnému obohacení (srov. 1Tm 6,5). Znamená to ale, že Boží požehnání se neprojevuje pouze duchovními myšlenkami a pocity, nýbrž i viditelně v konkrétních událostech našich životů. Ulovených ryb bylo 153. Mnoho se už přemýšlelo a napsalo o tom, proč právě tolik. Starověký teolog Jeroným (asi 347-420) se odvolával na přírodopisce

Oppiana, který prý tvrdil, že na světě jsou právě sto padesát tři druhy ryb. Jeroným proto v zázračném rybolovu viděl podobenství plodné misie církve, která přitahuje všechny lidi bez rozdílu. Uvedený počet však má asi hlavně vyjádřit, že ryb bylo opravdu hodně. Přesný počet ryb navíc může zdůrazňovat, že toto zjevení vzkříšeného Krista bylo prožitkem nejen duchovním, ale rovněž tělesným (srov. 1J 1,1).

Když v nějaké situaci rozpoznáme Kristovo působení, vede nás to k němu blíže. Přítomnost Pána Ježíše v nějaké naší životní situaci nemusíme nutně rozpoznat hned. Ani učedníci hned nepoznali, že neznámý na břehu je vlastně Ježíš. Mohli na tom být podobně jako Marie Magdaléna, když nedaleko prázdného hrobu potkala Ježíše a pokládala ho za zahradníka (J 20,11-18). Možná jim bránilo ranní šero. K rozpoznání Pána Ježíše jim pomohl až zázračný rybolov. Ale ani pak jim to všem nedocházelo stejně rychle. Jan byl možná první z učedníků, kdo si uvědomil, že na břehu stojí Pán Ježíš. Hned na to upozornil i ostatní na lodi. Někdy nám chvíli trvá, než si uvědomíme, že jsme se v nějaké situaci setkali s Kristovým působením, s jeho pomocí. A někdy potřebujeme, aby nás na to někdo jiný upozornil, třeba někdo, kdo byl také u toho. Může se i stát, že si jednání Pána Ježíše uvědomíme až o hodně později. Jan byl rychlejší v chápání, Petr naopak v jednání. Jakmile od Jana uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť a vrhl se do vody vstříc Pánu Ježíši (od břehu nebyli daleko, jen necelých 100 m). Zřejmě se nechtěl s Pánem Ježíšem setkat nedostatečně oblečen. Nakonec se všichni setkali u Pána Ježíše. To, co právě zažili, je k němu přirozeně přivedlo. A tak i nás zkušenosti s Kristovým jednáním v našich životech přivádějí k němu. Chceme být s ním. Chceme ho více poznávat, chceme mu naslouchat. Učedníci byli jistě rádi, že Pána Ježíše zase vidí. Z jejich chování však cítíme, že byli jaksi zaražení, jaksi nesví. Nikdo z nich se neodvažoval zeptat Pána Ježíše, zda je to opravdu on. Patrně jim nebylo moc do řeči. Ježíš jim pomáhá tím, že udílí praktické pokyny. Stává se jejich hostitelem u ohýnku, který na břehu připravil. Byla to určitě velmi dobrá, ale také velmi tichá snídaně. Když prožijeme, že nám Pán Ježíš pomáhá v běžném životě, může nás to až zaskočit. Četli jsme o tom, to ano. Slyšeli jsme o tom vyprávět. Ale že bychom to mohli takto sami prožít na vlastní kůži, to nás možná nenapadlo ani ve snu. A tak, když Pán Ježíš zřetelně vstupuje do našich životů, může to v nás vzbuzovat i bázeň.